

Otthon

Már egy hete csak az utcákat rovom, meg-megállva. Céltalanul tengetem silány életem. Kidobott. S még mindig azt kérdezgetem magamtól, miért? Nem voltam odaadó társ, nem viselkedtem elég jól? Hiszen mindig rendes voltam, sőt koromhoz képest ügyesen vettem az akadályokat. Éppen a legtermékenyebb éveimet éltem. Úgy látszik, ezt sem akarta megérteni.

No, mindegy, ez van, az élet kegyetlen, a sors akarta így, meg hasonló köz-helyek... Mégsem adom fel! Hiszen annyi időm van még. Szeretném magamat megszerettetni valakivel, aki gondoskodó és majd bátran hozzábújhatok, ha éppen rossz napom van. A hasamat is szeretem, de most őszintén, ki nem? Szóval az is előnyt jelent, hogyha gazdagon meg van pakolva a hűtő, persze csak olyan ételekkel, amelyeket előszeretettel fogyasztok. Például nagyon szeretem a csirkét, a kacsát, a nyuszit és egyéb finomságokat. Nem is mondanám magamat finnyásnak. Tehát bármi jó, csak finom legyen, szaftos és gusztos. Az a baj, hogy mostanában ilyesmikben szűkölködni kényszerülök, ugyanis per pillanat az otthonom egy kartondoboz, az egyik mellékutcában. Egy ócska, molyrágott plédet találtam ugyan, de nem sokat melegít a hűvösebb éjszakákon. Már tettem pár kört, az otthonosabb légkör kialakítása érdekében, eddig kevés sikerrel. Mégsem vagyok koszos, sem pedig bűdös, mert, ahogy még anno a szüleim tanácsolták, eljárók a parkba mosakodni. Az öntözőrendszer még a virágoknak is ingyen van, úgyhogy kihasználom a lehetőséget. Csak beállok az egyik csapocska alá és voila. Jobban érzem magam tőle. Meg hát azért tartsuk be az alapvető higiénéit. Elvégre nem árt. Vagy mi. Egyébként hiszik vagy sem, néha elképezelem, milyen is lehet rossz dolgokat tenni. Feltúrni a kertet, megkergetni a csinos leányzókat, s hasonló csínytevések.

A minap szembejött velem egy valóban szemrevaló nő. Ő nem látott, mert a kirakatokat kémlelte, de én észrevettem, és beleszagoltam a levegőbe. Édeskés parfümjé volt, nem az az orrfacsaró, hanem kimért, finom illatú. Illett hozzá. A kedvesség is sugárzott belőle, biztosan tisztalelkű. Ezt nem az orrommal, hanem a bensőmmel éreztem. Attól a pillanattól kezdve óvatosan követni kezdtem. Hiszen, mit csináljon a magamfajta a városban, amikor nem tartozik senkihez és semmihez? Cél nélkül, csak úgy lófrálni nem a legjobb dolog. Legalább találtam valami elfoglaltságot.

Titokban azt reméltem, hogy felfigyel majd rám. Vágytam rá, hogy igenis, elnyerjem a tetszését. Igaz, nem voltam nagydarab, de azért mégis csak kitűntem a tömegből. Színes egyéniségnek vallottam magamat. Ja, meg optimistának.

Ahogy a nyomában jártam-keltem, teljesen kiszélesedett a látóköröm. Most már nemcsak azt az utcát és környékét ismertem, ahol éppen laktam, hanem a város más szegleteibe is bepillantást nyertem. Jó érzés volt szabadon ide-oda menni. Ismeretlen illatok vettek körül, amerre csak jártam. Utána már könnyebb volt felismernem, mondjuk a kávé kellemesen szédítő illatát, néha a kakaót éreztem rajta, vagy csokit? És a fahéj illata! Hát az valami ínycsiklandó! A Nő nem egyedül járt ezekre a helyekre. Volt egy barátja, de ő más volt. Kicsit kelekótyának tetszett. Más baj nem volt vele. A Nőt ez sem zavarta különösképpen. Jól kijöttek egymással, sokat tudtak hahotázni. Nem mindig fogtam fel, miről is beszélnek.

Egyik sétám alkalmával egy nagy udvar tárult elém. Természetesen Utána mentem. Csupa zsbongó fiatal, inkább nem kockáztattam meg, hogy eltapossanak, így elbújtam a mellettem álló terebélyes fa mögé. Az ágak szépen eltakartak, s én csak vártam, amíg a Nő ki nem jön a hatalmas épületből. Telt az idő, kicsit el is bóbiskoltam. Mit lehet odabent ennyi ideig csinálni? Aztán megcsapott az az ismerős illat. Ő volt az, a lépcsőkön jött lefelé rengeteg papírral a kezében. A készítés, hogy odamenjek hozzá, nagyon erős volt, de tudtam, még nincs itt a megfelelő pillanat. Az ösztöneim súgták meg. Általában hallgattam az ösztöneimre, mert eddig nem okoztak csalódást.

A Nő sikeresen lebucskázott a magassarkújában, de ekkor váratlanul ott termett a semmiből egy kisméretű biciklis. Ja, hogy az egy kisgyerek volt! Olyan lendülettel tekergőzött jobbra-balra, hogy majdnem nekiment a Nőnek. Szerencsére nem történt nagyobb baj, de a Nő elejtette a papírhalmozatot, és az összes irat a szemcsés kövön landolt. Hátranézett a kis terminátor után, majd mikor visszafordult az aktáihoz, a Nő sikkantott egyet meglepetésében, mert egy férfiember állt előtte, az Ő irataival a kezében. A férfiből furcsa illatok terjengtek. Az izzadság és a férfi parfümnek keveréke lengte körül. Nem tetszett. Kimutattam fehér fogaim. De ezt ők nem látták, nem is hallották. Csupán nemtetszésemet fejeztem ki, de ez nem szokott jót jelenteni. Egy idő után megindultak, én pedig utánuk baktattam. Ismerős helyre tévedtünk. A hatalmas parkban voltunk, ahol előszeretettel mosdottam meg. Abban a pillanatban nem éreztem ennek szükségét, ráadásul az öntözők sem üzemeltek. Általában esténként szokták beindítani őket. Természetesen már ezt is tudtam.

Távolról figyeltem őket, úgy tűnt, kellemesen eltársalognak egymással. Valamilyen új illat került bele a légtérembe. Nem tudtam rájönni, mi lehet az. Ehhez foghatót még nem éreztem. Vagyis, egyszer, még az előző otthonomban. Az az otthon tényleges otthon volt. Nem úgy, mint ahol most élek. Érző szívű emberekkel voltam körülveve. Szeretettel éltünk. Együtt. Szép is volt!

A Nő hazafelé sétált. Immár egyedül. Nagyon el volt merülve a gondolataiban. Mintha kis mosoly bujkált volna a szája sarkában. Örült. Éreztem a kisugárzásából. Megint nem vett észre. A kulcsaival babrált, amikor nem bírtam magammal, odasimultam a lábához, majd szaglászni kezdtem őt. Még erősebben éreztem a kellemes illatot. Rám emelte tekintetét, és megsimogatta a fejem búbját. Micsoda érintése volt! A keze finom, puha, kézkrém illatú. Erőteljes bizsergés futott végig a gerincemen és a végtagjaimon. Elkezdtem csóválni a farkam. Lihegtem az örömtől, vigyorogtam. Végre! Észrevett. Felugrottam a térdéig. Nem tolt félre, ezt jó jelnek vettem. De aztán nem is hívott be a folyosóra. Megéreztem rajta a sajnálatot és a szomorúságot. Még egy darabig ott keringöztem a lakása előtt, majd feladtam és „haza” kullogtam. Egy kicsit elkeseredett voltam, aztán arra gondoltam, hátha meggondolja magát. Csak kitartónak kell lennem.

Minden reggel ott ólálkodtam a közelben, s ő minden reggel észrevett. Csóválta a fejét, de nem hívott oda magához. Egyetlen szó is elég lett volna. Nem történt semmi. Aztán megint ott volt vele az a furcsa férfi. Ő bezzeg bemehetett a lépcsőházba! Őt beengedte. Milyen szerencsés fickó! Azért egy kicsit féltettem a Nőt. Valamiért nem volt megnyerő a fazon. Nem telt bele sok idő, s már kifordultak a bejárati ajtón. Ott feküdtem a kukák mellett egy kidobott, öreg pokrócon. A maradék kaját már megtaláltam a konténerben, be is faltam. A férfi és a Nő átnéztek felettem. Úgy döntöttem, ma nem fogom követni Őt. Fáradt voltam. Aludni akartam.

Félhomályra keltem fel. Hallottam a madarak csicsergését. Visszasétáltam a „lakásomra”, ahol semmi sem változott. Úgy döntöttem, hogy megkergetem a galambokat a parkban. Abban jól ki lehetett fulladni. Nem árt egy kis testmozgás. Folyton csak a Nő járt a fejemben, és egyre inkább belém furakodott a gondolat, hogy bántani akarják. Már kezdett sötétedni, ezért inkább elindultam a Nő lakása felé. Ott motoszkált bennem a vészcsengő, amely a veszélyre figyelmeztetett. Bárcsak tudtam volna, milyen veszélyre!

A Nő lépcsőházának ajtaja nyitva volt. Ez az! Szépen besurrantam rajta. Furcsa illatok tekergöztek összevissza. Minden ajtó mögül más szagra, illatra lettem figyelmes. A hangok sem voltak egyformák az ajtókon túl. Nekem mit sem számított a többi. Csak egyre összpontosítottam. A Nőére. Kisvártatva meg is találtam lakásának ajtaját. A folyosón szinte majdnem sötét volt. Alig lehetett látni valamit, bár ez engem nem zavart különösebben.

Egyszer csak nyitódott az ajtó, fény szűrődött odabentről. A Nő mondott valamit a férfinak, akiből már jócskán érződött az alkohol bűze. Csak egy kicsit tántorgott, de azért a Nő segített neki lekászálódni a lépcsőn. Annyit láttam, mintha a férfi felfigyelt volna rám, de nem érdekelt. Kihasználtam a zavart, és beiskoltam a Nő lakásába. Fapadló borított mindent, néhol egy-egy bolyhos szőnyeg virított a földön. Karácsony illatot éreztem magam körül. Nagyon tetszett. Az otthont juttatta az eszembe. Leültem a szoba közepére és csak nézelődtem. Megzördült a

zár, és az ajtón a Nő lépett be. Nem mertem megmozdulni. Ott ültem a hálószobába puha szőnyegén és vártam. Hogy mire, magam sem tudtam. Nem lett volna szabad bejőnnöm, senki nem hívott. Én jól nevelt németjuhász voltam. Hirtelen megszólalt a csengő. A Nő az ajtóhoz ment. A férfi állt a küszöbön. Nagy nehezen kinyögött egy összefüggő mondatot. Valaki (a Nő) füttyentett. Tudtam, hogy nekem szól, s most már könnyebb volt megmozdulnom. A Nőhöz siettem, majd ránéztem, bús képpel. Bevettem a kutyaszememet. Nem volt nehéz. A férfi még szólt valamit, de ekkor én közbevágtam. Ráviczorogtam, azt akartam, hogy tűnjön el. Tudtam, hogy valami rosszat csinált. Egyszerűen tudtam és kész. A Nő határozott hangon beolvasott a férfinek, s be is csapta az orra előtt az ajtót.

A Nő rám emelte mogyoróbarna szemét. Jobbra döntöttem a fejem, ellentétesen, ahogy a Nő tartotta a sajátját. Egymást figyeltük, és tudtuk, hogy ketten maradunk bent a lakásban. Lehajolt hozzám, és elkezdte vakargatni a fülem tövét. Még egy kutya sem érezte magát ilyen nagyszerűen a puha érintéstől. Élveztem az összes ujj mozgását. A Beni nevet kezdte el suttogni nekem. Beni! Honnan tudhatta a nevemet?

Úgy gondolom, drága Beni, hogy ez egy gyönyörű barátság kezdete!

Kopócs Tibor: *Hommage á Antonio Vivaldi – Czinka Panna*,
akril, 2018